অৰুণোদইৰ বিষয়ে কিছু কথা

১৮৩৬ চনত ইংৰাজে প্ৰশাসনীয় সুবিধাৰ দোহাই দি অসমৰ বিদ্যালয় - মহাবিদ্যালয় আদি চৰকাৰী অনুষ্ঠানত অসমীয়া ভাষাৰ পৰিৱৰ্তে বঙালী ভাষাৰ প্ৰচলন কৰে। ইতিমধ্যে অসমৰ কমিছনাৰ কেপ্টেইন ফ্ৰেন্সিছ জেনকিন্সৰ আমন্ত্ৰণ ক্ৰমে অসমৰ শদিয়াত এটা খ্ৰীষ্টান মিছন পতাৰ উদ্দেশ্যে আমেৰিকান বেপ্টিষ্ট মিছনেৰীসকল অসমলৈ আহে। তেওঁলোকৰ উদ্যোগতে 'অৰুণোদই' প্ৰকাশ কৰা হয়। ১৮৪৬ চনৰ জানুৱাৰী মাহত শিৱসাগৰৰ মিছন প্ৰেছৰ পৰা মাহেকীয়া 'অৰুণোদই সংবাদ পত্ৰ' প্ৰথম প্ৰকাশ কৰা হয়। প্ৰথম সম্পাদক আছিল নাথান ব্ৰাউন। এই আলোচনীখনে অসমীয়া সাহিত্যত নতুন যুগৰ সৃষ্টি কৰিছিল। মূলতঃ খ্ৰীষ্টান ধৰ্ম প্ৰচাৰৰ কাৰণে এই সংবাদ পত্ৰ প্ৰকাশ কৰা হৈছিল যদিও গদ্য-পদ্য-ভূগোল-বুৰঞ্জী-নীতি কথা, দেশ-বিদেশৰ খবৰ, জীৱনী, কাহিনী আদি বিবিধ ৰচনা ইয়াত প্ৰকাশিত হৈছিল। ১৮৮৩ চনত মিছন প্ৰেছ বন্ধ হোৱাৰ লগে লগে এই আলোচনীখনৰ প্ৰকাশো বন্ধ হৈ পৰে।

অসমৰ জাতীয় জীৱন তথা অসমীয়া ভাষা-সাহিত্যলৈ 'অৰুণোদই' কাকতে আগবঢ়োৱা দান বৰঙণি এনেধৰণৰ:

১) অসমত পাশ্চাত্য শিক্ষা আৰু ভাৱধাৰা প্ৰচাৰ কৰি অসমীয়া ভাষাৰ ভিত্তিত জাতীয় চেতনাৰ উন্মেষ ঘটোৱাত অৰুণোদইৰ বৰঙণি অবিস্মৰণীয়।

২) এই কাকতৰ জৰিয়তে অসমৰ বিভিন্ন খবৰ-বাতৰিও পৰিৱেশন কৰা হৈছিল।

৩) 'আসাম বিলাসিনী', 'আসাম মিহিৰ', 'আলোক দৰ্শন' আদি অসমীয়া আলোচনীয়ে অৰুণোদইৰ প্ৰেৰণাতে জনম লভিছিল।

এনেদৰে 'অৰুণোদই' কাকতে আধুনিক অসমীয়া কবিতা আৰু গদ্য (ৰজাৰ নিচাম মালা, চন্দ্ৰমালাৰ বিৱৰণ, ইংৰাজৰ কথাভাগ, সপোনৰ বিৱৰণ, বিলাই বচন, পিয়াল, টিৰেচ আদি উপৰিও সাহিত্যৰ উন্নত সম্ভাৱনা কৰাৰ লগতে ৰূপান্তৰ ৰোমান্টিক যুগৰ জীয়াই তোলাত বিশিষ্ট ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিলে। এই কাকতখনে বিভিন্ন দিশত দান-বৰঙণি আগবঢ়াই অসমৰ সমাজ-জীৱনত যি এক নতুন আগমনৰ সূচনা কৰিছিল, সি অনতিক্ৰম্য আৰু অপ্ৰতিৰোধ্য।

: প্ৰিয়াংশী নবাশৰ, সহ সম্পাদিকা

: প্ৰিয়াংকা সমাজশাস্ত্ৰ, ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক

সাধনাতেই সিদ্ধি লাভ

বিশেষভাৱে সক্ষম ছাত্ৰী গায়ত্ৰীক লৈ মাক-দেউতাকৰ এশ-এবুৰি চিন্তা। ছাত্ৰী গায়ত্ৰীয়ে হুইল চেয়াৰতে বহি সপোন দেখে বিশ্বজয়ৰ। কলমকে অস্ত্ৰ হিচাপে সহযোগ কৰি লৈছে। অলপ সফলো হৈছে। বিফলতাও আহিছে, তথাপিও হাৰ মনা নাই। চেষ্টা কৰিছে। সৰুতে শুনিছিলো তাই শুনিছিল "অভ্যাসৰ নম্ৰ কৰ্ণ লাভে সাৱে লাভ"। সেয়ে সাধনা তেওঁ কৰি আছে।

এদিন বাতিপুৱা হঠাৎ তেওঁলোকৰ ঘৰত মানুহৰ সমাগম হৈছিল। বিভিন্নজনে সোধা বিভিন্ন প্ৰশ্নৰ উত্তৰ তেওঁ দি গৈছিল। পিছতহে প্ৰকৃত কথাটো জানিছিল যে তেওঁৰ ৰচিত এখন গ্ৰন্থই সাহিত্য জগতৰ শ্ৰেষ্ঠ বঁটা "সাহিত্য অকাডেমী" বঁটা পাবলৈ সক্ষম হৈছে। দেউতাকে জোনালীজনীৰ ওচৰলৈ আহি কৈছিল— "মাজনী সাধনাত সিদ্ধি লাভ হয় অ', তই প্ৰমাণ কৰিলিহেই।" কথাষাৰ কওঁতে তেওঁৰ দুচকুৱে দুধাৰি বৈ আহিছিল।

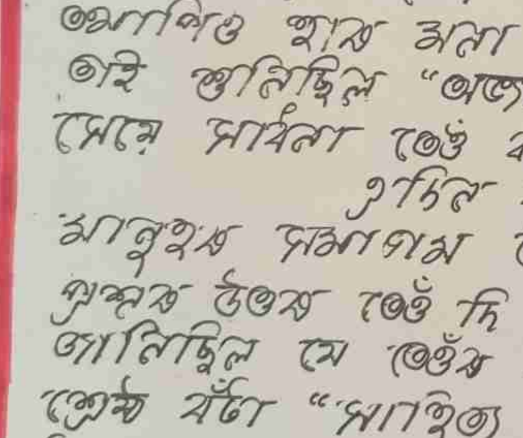

হৰ্ষিতা শৰ্মা
চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক,
অসমীয়া বিভাগ
বি.বৰুৱা মহাবিদ্যালয়।

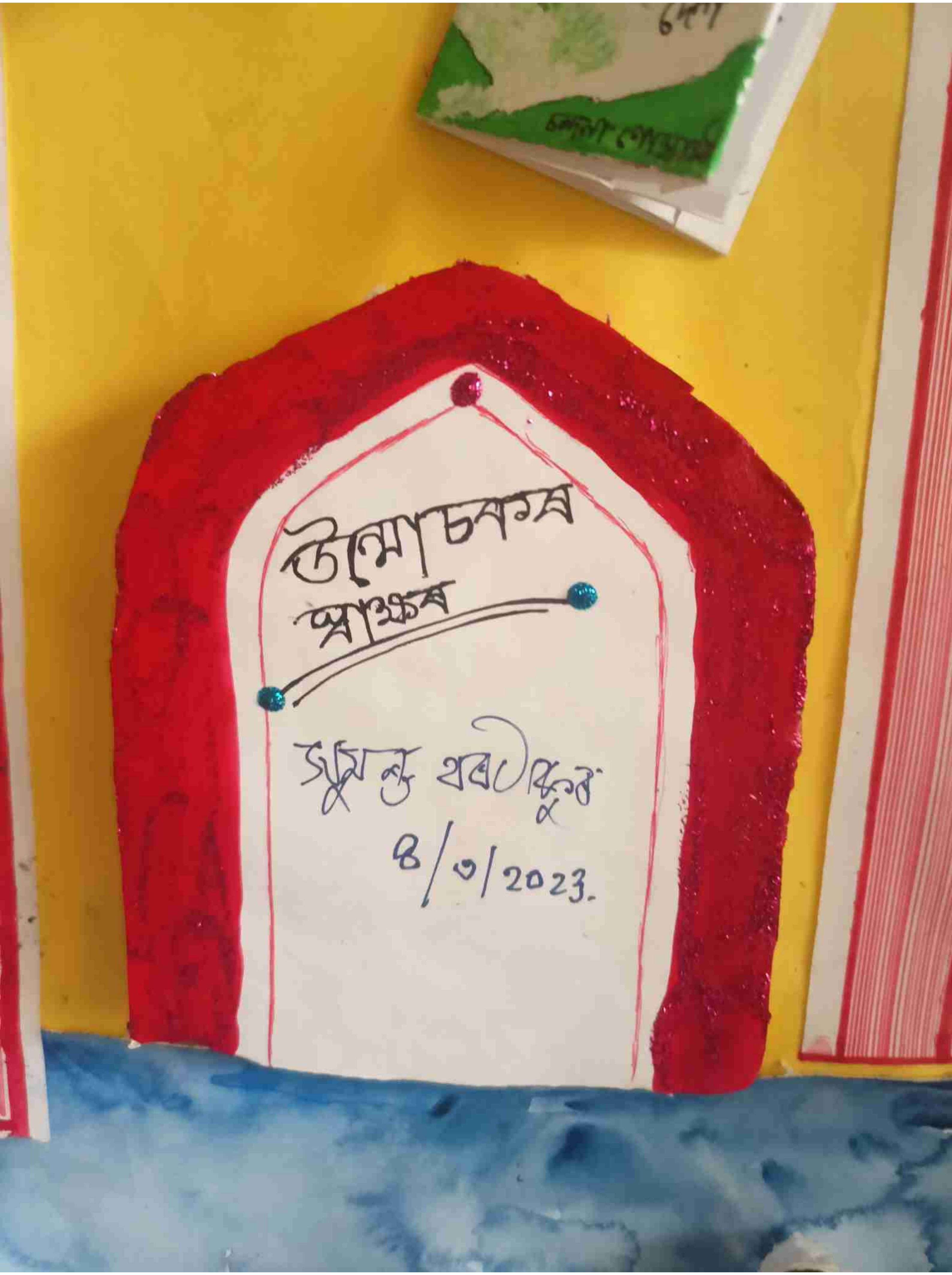
উন্মোচকৰ
স্বাক্ষৰ
৪/৩/2023.

সম্পাদনা সমিতি

তত্ত্বাৱধায়ক : ড° অনুৰাণী দেৱী

সম্পাদক : বনশ্ৰী শৰ্মা, কৌশিক কলিতা

সহঃ সম্পাদক : হিমৱাজ দাস, নয়নমণি বৰ্মন

অক্ষৰ : প্ৰণতি দাস, দীপান্বিতা চৌধুৰী।

অংকন : প্ৰাঞ্জল্য শইকীয়া, টিনা হালৈ, প্ৰিয়ংকা হাজৰিকা, প্ৰিয়া দাস, চান্দ্ৰিনী প্ৰিয়ম বৰা, নিহাৰীকা পাঠক, নিশা ডেকা, নিশা কলিতা, প্ৰিয়া ডেকা।

সদস্য-সদস্যা : সংগীতা ডেকা, মধুযৌৱন ডেকা, চয়নিকা পাঠক, দীশা কলিতা, স্মৃতিৰেখা দহোতীয়া, বৰমা পাঠক, নয়ন বৰ্মন, আযচাৰা ৰুহি, মানস প্ৰতীম দাস।

মৌনতা

আজি যেন সকলো স্তব্ধ
বিশাল সাগৰৰ ঢৌও আজি শান্ত।
সপোনবোৰ যেন সপোন দেখি আছে
দিবসৰ কোনো শব্দই নাই।
অতীতৰ সাক্ষী প্ৰতিধ্বনিৰ
কোনো প্ৰবেশ দুৱাৰ নাই
চাৰিওফালে কেৱল মৌনতা, কেৱল
মৌনতা
মৌন সময়, মৌন এই পৃথিৱী।

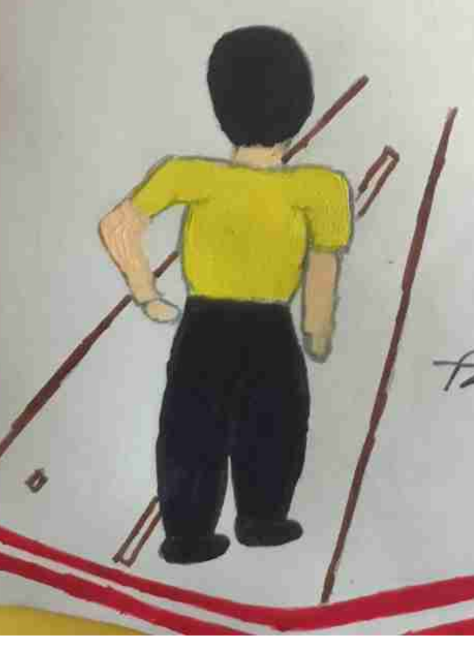

নিতুমণি শৰ্মা
ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক
অসমীয়া বিভাগ
বি. বৰুৱা মহাবিদ্যালয়

সপোন

বিজুমান সপোন কিজানি আৰম্ভ হয় ভাঙিবলৈ,
এক নতুন কাহিনী ৰচিবলৈ।
সপোনতো আগতেও দেখিছিলো
সেউজীয়া বনত বহি,
একেখন চোতালৰ একোণা পদূলিত।
সপোনবোৰ আছিল নিভাঁজ
কিন্তু আধৰ, একেবাৰে বিশুদ্ধ।
সপোনবোৰ হেৰাই গ'ল
নিস্তব্ধতাৰ আন্ধাৰৰ মাজত
ৰৈ গ'ল নিৰিবিড়ভাৱে।
মধ্যবিত্তৰ টুনুকা প্ৰাণত
সংগ্ৰামৰ ব্যৰ্থতাৰ হেঁচাত
বিশ বছৰৰ আগতেই......... ।।

শ্ৰী কস্তুৰী বৰা
চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক
অসমীয়া বিভাগ
বি. বৰুৱা কলেজ

অসমৰ লোক সংস্কৃতি

জাতিৰ আদিম অৱস্থাৰপৰা সভ্যতুৰলৈকে আঁত নিছিগাকৈ চলি অহা জনশ্ৰুতিয়েই হ'ল লোক সাহিত্য। ই গদ্য আৰু গীত-দুয়ো ৰূপতেই যুগ যুগ ধৰি সমাজৰ মুখে মুখে সৃষ্টি আৰু সংৰক্ষিত। অসমৰ লোক সংস্কৃতি ধৰ্ম- অনুষ্ঠান, পূজা- পাতল, সাধু- উপাখ্যান নৃত্যগীত আদি সকলোৰে সমাহাৰত সম্পূৰ্ণ। মানৱ জাতিয়ে যুগ যুগ ধৰি নিজৰ অভিজ্ঞতা লাভ কৰিলে, যিখিনি জ্ঞান আহৰণ কৰিলে যি সমূহ বিষয় চৰ্চা কৰিলে এই সকলোখিনিৰ ভেঁটাৰে হ'ল লোক সাহিত্য আৰু লোক বিশ্বাস। এই লোক সাহিত্য আৰু লোক বিশ্বাস-বোৰৰ আলম লৈয়ে এটা জাতিৰ লোক সকলৰ জীৱন-যাপনৰ আদৰ্শৰ পৰিচয় ওলাই পৰে।

অসমৰ লোক সংস্কৃতি আজিও প্ৰাণময় আৰু জীৱন্ত হৈ আছে। অতীজৰে পৰা অসমত প্ৰচলিত হৈ অহা সামাজিক প্ৰথা, নিয়ম, পূজা- পাতল, আদিও অসমৰ প্ৰায় অঞ্চলতে আছে। অসম অতীজৰে পৰা নানা জনজাতিৰ মিলনভূমি। সেয়েহে ইয়াৰ লোকসংস্কৃতি সমূহতো প্ৰতিটো জাতিৰে অৱদান দেখা পোৱা যায়। অৰ্থাৎ বৰ্তমানৰ অধিবাসীসকলৰ উৎপত্তিপূৰ্বম সকলে এৰি থৈ যোৱা লোক সাহিত্য আৰু লোক বিশ্বাস সমূহৰ ইয়াত সুন্দৰ সমন্বয় ঘটিছে। অসমত নানা ধৰণৰ লোক বিশ্বাস প্ৰচলিত হৈ আছে। ইয়াৰে ভিতৰত ধৰ্ম সম্বন্ধীয় লোক বিশ্বাস, জীৱ-জন্তু সম্বন্ধীয় লোকবিশ্বাস আদি উল্লেখযোগ্য। লোক কলা আৰু লোক বিশ্বাসত এই দুয়োটাৰে প্ৰাধান্য অধিক। ইয়াৰ উপৰিও শিলপূজা, বৃক্ষপূজা, প্ৰকৃতি পূজা, কৃষি সম্বন্ধীয় লোক বিশ্বাস। ভৱিষ্যত গণনা আদিও অসমত প্ৰচলিত কিছু লোক সংস্কৃতিৰ উপাদান।

নতুন যুগৰ ভাৰতীয় সংস্কৃতি সমন্বয়ৰ বস্তু হ'ব লাগে বুলি গান্ধীজীয়ে মত প্ৰকাশ কৰিছে। ইয়াকে কাৰ্যত পৰিণত কৰিবলৈ হ'লে ধৰ্ম- কলাৰ দ্বাৰাই নতুন সংস্কৃতি যে সমৃদ্ধিশালী জীৱনৰ সম্পদ হ'ব লাগিব, সেই বিষয়ে নিশ্চিত। ই হ'ব সমন্বয়ৰ বস্তু। শেষত ইয়াকে ক'ব বিচাৰো যে চিৰ প্ৰবাহমান হওঁক ভাৰতীয় সংস্কৃতি, চিৰ প্ৰবাহমান হওঁক অসমীয়া সংস্কৃতি।

প্ৰস্তুতি- গড়সৰ
দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক
অসমীয়া বিভাগ
বি. বৰুৱা মহাবিদ্যালয়

ৰাভা লোক-সংস্কৃতিত চকোৰ (মদ)

ৰাভাসকলৰ সমাজ আৰু জীৱনধাৰা মদকেন্দ্ৰিক। মদ সকলো কাৰ্য আৰু সকলো উৎসৱতে প্ৰযোজ্য। মৃতকৰ সৎকাৰ, জন্মৰ অশৌচ গুচোৱা, বিয়াৰ ভোজ, সামাজিক পঞ্চায়তি উৎসৱ, জাতীয় খেলা (হোমাচি খেলা), পূজা-পাতল আদি সকলোতে মদ নহ'লে নচলে। আনকি ল'ৰেক-আলহৰেকক মান ধৰোঁতে (মেৰ কেৰানি অৰ্থাৎ আলহীলোৰ মিনাসন) ঘৰৰ নিজৰ ঘৰত প্ৰস্তুত কৰা এটা জাতীয় (কেলৰ কেৰ্ঠা হাড়ী) আন এজন লোকৰ (বোধী) লগত বদলাত কাঢ়িয়াই নি নিজ হাতে চৌকি মান সমৰকাৰে খুৱাব লাগে। তদুপৰি আৰোগ্যদায়ী কবিৰাজ (বেজ) নতুবা ধৰ্ম গুৰুক মান ধৰোঁতে এনে ধৰণেই নিজ ঘৰৰ পৰা মদৰ হাড়ী লিয়া হয়। কথিত আছে যে মদ উপঢৌকন দিয়েই এটা সময়ত বেটিৰ মাটি পৰ্যন্ত উপহাৰ হিচাপে পোৱা গৈছিল।

ৰাভাসকলৰ মাজত বহু বিধৰ মদ পোৱা যায়। সচৰাচৰ সামাজিক কামত ২০/৩০ কিলো চাউল ধৰা মাটিৰ কলহত মদ পতা হয়; যাক "চকোৰ কাঁথি" বোলা হয়। ঠিক তেনেকৈ সৰু পাত্ৰত ২/৫ কিলো চাউলেৰে মদ পাতি (লেমছুৰা) আলহী আপ্যায়ন বা ব্যক্তিগত আমোদৰ হেতু ব্যৱহাৰ কৰা হয়। ইয়াৰ উপৰিও সৰুৱা কামত আতোৰে সৰু পাত্ৰত মদ পতা হয়, যাক 'দামৰাং' বোলা হয়। এনেদৰে বিভিন্ন কামত আৰু বিভিন্ন উদ্দেশ্যে, বিভিন্ন ধৰণে প্ৰস্তুত কৰি লয়।

ৰাভাসকলৰ মদ সাধাৰণতে দুই প্ৰকাৰৰ — এবিধ হ'ল 'চিতি চকো' বা বকা মদ, আৰু আনবিধ হ'ল 'জাতি চকো' বা জাতি মদ। 'চিতি চকো' সাধাৰণতে লোপত সিজোৱা ভাতৰ লগত বাখৰ সানি চাৰিত মেলি দি চুৱাতিলৈকে ৰাসায়নিক বিক্ৰিয়া হ'বলৈ দি পানী মিহলাই সেই বাখৰ সনা ভাতবোৰ জোলোঙাত ভৰাই থৈ দিয়া হয় আৰু এসপ্তাহমানৰ পিছত খোৱাৰ উপযোগী হয়। আনহাতে 'জাতি চকো' আধা সিজা ভাতৰ লগত জোলোঙাৰ বাহিৰত খুব যতনেৰে সময় বাখৰৰ লগত ৰাসায়নিক বিক্ৰিয়াৰ হ'বলৈ দিয়া হয় আৰু এটা কলহৰ ভিতৰ ঘোপাঘোপি বাঁহৰ জাপি দিয়া ৰাখি তাৰ চাৰিওফালে সেই ভাতবোৰ হেঁচুকি হেঁচুকি ভৰাই দিয়া হয়। দৈনত হ'লে পচা ভাতৰ ৰসবোৰ নিগৰি নিগৰি জাপিটোৰ ভিতৰৰ শূন্য ঠাইত জমা হ'বলৈ ধৰে। এই মদৰ ৰসকে 'চকোৰ ৰাং চি' বোলা হয়। উল্লেখযোগ্য যে চিতি চকোৰ তেজ বৰ উগ্ৰ-খোৱাৰ দুই-তিনি দিনলৈকে ৰাগী লাগি থাকে কিন্তু জাতি চকোৰ তেজ সিমান উগ্ৰ নহয়; খালেও ঐ দিনা কেৱল ধৰণৰ হয়।

গতিকে কব পাৰি ৰাভা সমাজত মদ অতি মূল্যবান সম্পদ। মদ প্ৰস্তুতি কোৱা পদ্ধতিৰ হাতেৰে মদ তৈয়াৰ কৰি নানা ধৰণৰ সন্তুষ্টি কাম কৰি লব পৰা যায় বাবে এনে পদ্ধতি অতি প্ৰাচীন কালৰ পৰাই সমাজত উচ্চ স্থানত ঠাই পাই আহিছে। শেষত ৰাভাসকলৰ এটি গীতত এনেদৰে গাইছে — "জোন বাতি গাঁথনি বা চিকাৰত।
চৈঙ মদে দিব হয় সাঁহ-লহৰ ঘৰত।।"

— চন্দ্ৰিমা কলিতা
স্নাতক ষাণ্মাসিক (অসমীয়া বিভাগ)
বি. বৰুৱা মহাবিদ্যালয়

অসমৰ লোক সংস্কৃতি

জাতিৰ আদিম অৱস্থাৰ পৰা সভ্যতালৈকে আঁত নিছিগাকৈ চলি অহা জনশ্ৰুতিয়েই হ'ল লোক সাহিত্য দুয়ো কথাতেই যুগ যুগ ধৰি সমাজৰ মুখে মুখে সৃষ্ট আৰু সংৰক্ষিত। অসমৰ লোক সংস্কৃতি ধৰ্ম-অনুষ্ঠান, নৃত্যগীত আদি ...

অনুভৱ

বাটটো মোৰ তেনেই চিনাকী.........
তেওঁ আহিছিল সেই বাটটোৰে.........
শব্দ কিছুমানৰ মালা,
কবিতাৰ ৰূপত.........
এতিয়া তেওঁ নহা হ'ল
এই বাটটোৰে.......
কলম থমকি ৰ'ল
তেওঁ নহা দিন ধৰি ....

জোনালী দাস
দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক
অসমীয়া বিভাগ
বি. বৰুৱা মহাবিদ্যালয়

সম্পাদকীয়

সাহিত্য হৈছে এখন সমাজৰ দাপোন যত সমাজৰ আবেগ-অনুভূতি, বিদ্ৰোহ-আকাংক্ষা, সংগ্ৰাম-অত্যাচাৰ আদি বিভিন্ন দিশ প্ৰতিফলিত হয়। আৰু সংস্কৃতি হল কোনো জাতিৰ জীৱিকা, আচৰণ, সংগীত, নৃত্য, সাহিত্য, সামাজিক সম্পৰ্ক, ধৰ্মীয় ৰীতি নীতি, শিক্ষা আদিৰ জৰিয়তে প্ৰকাশ কৰা অভিব্যক্তি। সাহিত্য আৰু সংস্কৃতি এটা আনটোৰ পৰিপূৰক, এটাক বাদ দি আনটো কোনোমতে হ'ব নোৱাৰে সেয়েহে সাহিত্য সংস্কৃতিক এটা মুদ্ৰাৰ ইপিঠি-সিপিঠি বুলিও কোৱা হয়। সাহিত্য সংস্কৃতিয়ে মানুহক মানুহ হিচাপে জীয়াই ৰাখে। ই মানুহৰ বৌদ্ধিক বিকাশৰ এক অপৰিহাৰ্য উপাদান। যি জাতি নিজৰ সাহিত্য সংস্কৃতিৰ লগত অপৰিচিত সেই জাতিৰ সমান দুৰ্ভাগীয়া আন কোনোৱেই নাই। ই এক নিৰন্তৰ [illegible] যে সাহিত্য সংস্কৃতি [illegible] নিজৰ [illegible] হ'ব, কালৰ সোঁতত ই-ও নিজৰ [illegible] পৰিবৰ্তনৰ মাজেৰে [illegible] কৰিবই।

হলেও সাহিত্য সংস্কৃতিৰ বিশুদ্ধতা বৰ্তাই ৰাখিবৰ প্ৰয়াস কৰা হ'ল। সেয়েহে ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ মাজত সাহিত্য সংস্কৃতিৰ প্ৰতি আকৰ্ষণ, সজাগতা [illegible] সৃষ্টি কৰাৰ উদ্দেশ্যে আমি বি. বৰুৱা মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগে আমাৰ প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা "দাপোন"ৰ এইবাৰৰ সংখ্যাটিৰ বাবে "আমাৰ সাহিত্য সংস্কৃতি" বিষয়টো নিৰ্বাচন কৰিছো। বিভাগৰ [illegible] লেখা, সুন্দৰ অংকনেৰে এই প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাখন [illegible] কৰি তুলিবলৈ সহায়ৰ হাত আগবঢ়াইছিল, সেই সকলোকে ধন্যবাদ জনাইছো।

"দাপোন" প্ৰস্তুত কৰোঁতে আমাক বিভিন্ন দিশত যথেষ্ট সহযোগিতা তথা দিহা-পৰামৰ্শ আগবঢ়োৱা আমাৰ শ্ৰদ্ধাৰ [illegible] বিভাগৰ শিক্ষাগুৰু সকলৰ ওচৰত আমি চিৰ কৃতজ্ঞ। [illegible] লগতে [illegible] আমাক [illegible] "দাপোন" [illegible] আমাক বিভিন্ন [illegible] সহায় কৰিছে। [illegible] আমি সকলোকে ধন্যবাদ জনাইছো। [illegible] যদি কিবা ভুল-ত্ৰুটি হৈ গৈছে তাৰ বাবে [illegible] ক্ষমা কৰিব।

সম্পাদকদ্বয়
দাপোন

ফুলতে তোমাক বিছনাখনত
শোপিয়াই থৈছিলোঁ,
তুমি যে পাৰ্বতীৰ নামনিত
তিলফুল হৈ
হালি-জালি ফুলি আছা

সম্পাদকীয়

সাহিত্য হৈছে এখন সমাজৰ দাপোন যত সমাজৰ আবেগ-অনুভূতি, বিদ্ৰোহ-আকাংক্ষা, সৰম-অত্যাচাৰ আদি বিভিন্ন দিশ প্ৰতিফলিত হয়। আৰু সংস্কৃতি হ'ল কোনো জাতিৰ জীৱিকা, আচৰণ, সংগীত, নৃত্য, সাহিত্য, সামাজিক সম্পৰ্ক, ধৰ্মীয় ৰীতি নীতি, শিক্ষা আদিৰ জৰিয়তে প্ৰকাশ কৰা অভিব্যক্তি। সাহিত্য আৰু সংস্কৃতি এটা আনটোৰ পৰিপূৰক, এটাক বাদ দি আনটো কেতিয়াও হ'ব নোৱাৰে যেনেকৈ সাহিত্য সংস্কৃতিক এটা মুদ্ৰাৰ ইপিঠি-সিপিঠি বুলিও কোৱা হয়। সাহিত্য সংস্কৃতিয়ে মানুহক মানুহ হিচাপে জীয়াই ৰাখে। ই মানুহৰ বৌদ্ধিক বিকাশৰ এক অপৰিহাৰ্য উপাদান। যি জাতি নিজৰ সাহিত্য সংস্কৃতিৰ পৰা অপৰিচিত সেই জাতিৰ সমান দুৰ্ভগীয়া আন কোনোৱেই নাই। ই এক নিৰ্মিত সত্য যে সাহিত্য-সংস্কৃতি বোৱতী নৈৰ দৰে, সময়ৰ সোঁতত ইও নিজৰ সুঁতি সলনি কৰিবই কিন্তু পৰিবৰ্তনৰ মাজেৰে হ'লেও সাহিত্য সংস্কৃতিৰ বিশুদ্ধতা বৰ্তাই ৰাখিবৰ প্ৰয়াসটোৱেই মূল।

তেনেস্থলে ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ মাজত সাহিত্য সংস্কৃতিৰ প্ৰতি আকৰ্ষণ, সজাগতা, সচেতনতা বৃদ্ধি কৰাৰ উদ্দেশ্যে আমি বি. বৰুৱা মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগে আমাৰ প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা "দাপোন"ৰ এইবাৰৰ সংখ্যাটিৰ বাবে "আমাৰ সাহিত্য সংস্কৃতি" বিষয়টো নিৰ্বাচন কৰিছো। যিসকলে সাৱলীল লেখা, সুন্দৰ অংকনেৰে এই প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাখন প্ৰস্তুত কৰি উলিওৱাত সহযোগী হৈ উঠিলে, সেই সকলোকে ধন্যবাদ জনাইছো।

"দাপোন" প্ৰস্তুত কৰোঁতে আমাক বিভিন্ন দিশত সহায় সহযোগিতা তথা পৰামৰ্শ আগবঢ়োৱা আমাৰ তত্ত্বাৱধায়ক অনুৰাধা দেৱী বাইদেউৰ লগতে বিভাগৰ শিক্ষাগুৰু সকলৰ ওচৰত আমি চিৰ কৃতজ্ঞ। সম্পাদনা সমিতিৰ প্ৰতিজন সদস্যই উৎসৰ্গিত মনোভাৱেৰে "দাপোন"ৰ বাবে কাম কৰিছে। অন্য সকলো সতীৰ্থ আৰু যিসকলে আমাক বিভিন্ন ধৰণেৰে সহায় কৰিছে। সেই সকলোকে ধন্যবাদ জনাইছো আৰু আমাৰ সম্পাদনাত যদি কিবা ভুল-ভ্ৰান্তি হৈ গৈছে তাৰ বাবে যেন আমাক ক্ষমা কৰে।

সম্পাদকদ্বয়
দাপোন

দাপোণ

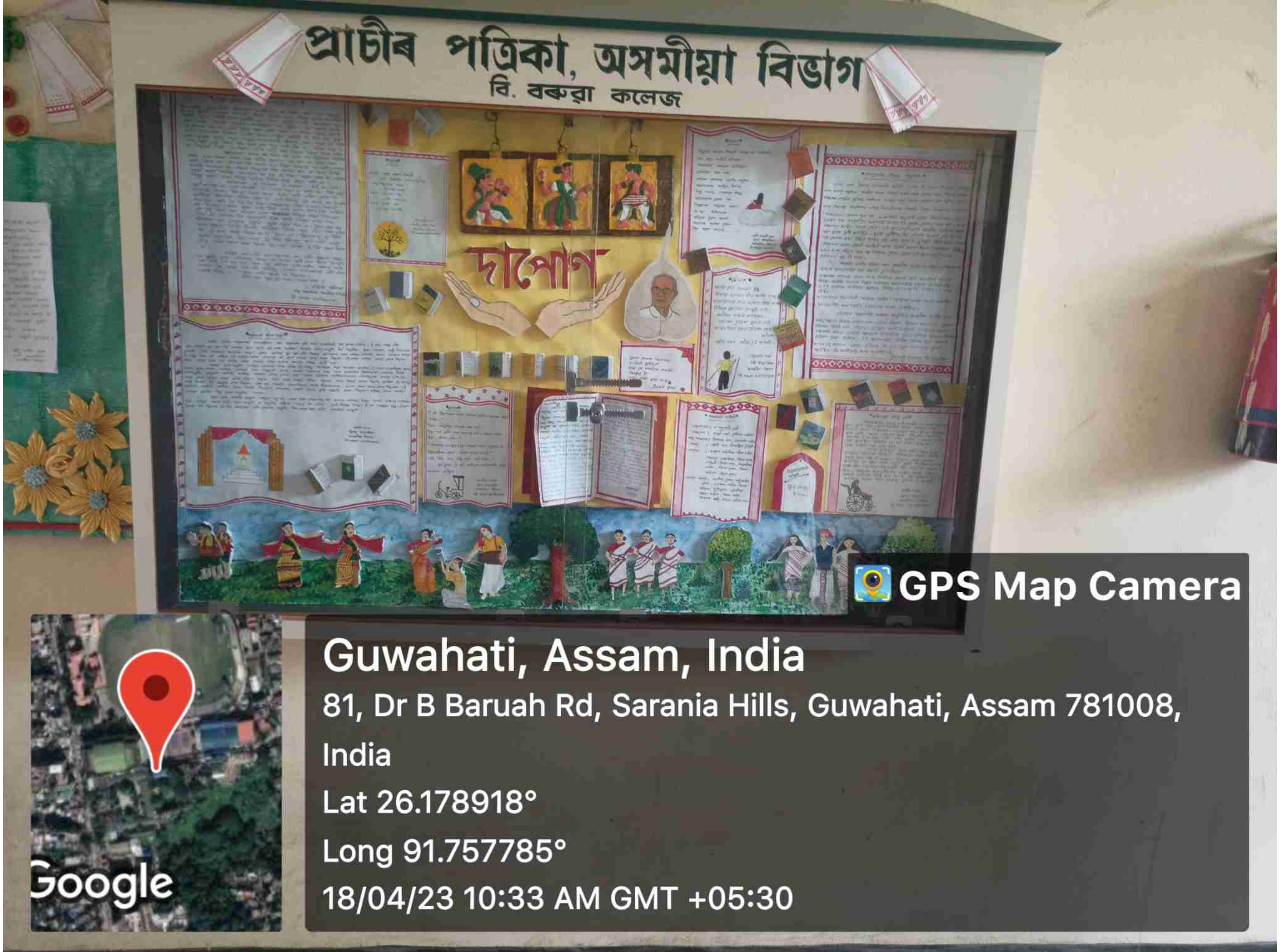
প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা, অসমীয়া বিভাগ
বি. বৰুৱা কলেজ
দাপোণ
GPS Map Camera
Guwahati, Assam, India
81, Dr B Baruah Rd, Sarania Hills, Guwahati, Assam 781008, India
Lat 26.178918°
Long 91.757785°
18/04/23 10:33 AM GMT +05:30
Google